

Sygn. akt II K 120/19

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Inowrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Iwona Piekańska-Szymańska

Protokolant : Marta Błońska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w I. Andrzeja Nowaka

po rozpoznaniu w dniu 03.06.2019 roku, s p r a w y

E. K., syna A. i M. z domu O. , ur. (...) w I., zamieszkała I. ul. (...), PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 października 2018 roku w I. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia ciała M. T. (1) w ten sposób, że uderzał go pięściami i kopał po twarzy, czym spowodował u w/wym. obrażenia ciała w postaci złamania dna oczodołu po stronie lewej oraz złamania kości nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 27.08.2013r. do 18.12.2013r. oraz od 19.01.2016r. do 25.05.2016r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SR w I. z dnia (...). (...), za przestępstwo podobne z art. 207§1 kk i 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk,

tj. przestępstwa z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

o r z e k a:

1. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego wyżej tj. występku z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk i za to na podstawie art. 157§1 kk wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 5 000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz M. T. (1) tytułem zadośćuczynienia,
3. zwalnia oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Inowrocławiu

II K 120/19

UZASADNIENIE

E. K., syn A. i M. z domu O., urodzony (...) w I., PESEL (...), zamieszkała w I. ul. (...), obywatelstwa polskiego, wykształcenia podstawowego – bez zawodu, pracujący dorywczo, zarabiający około 3000 złotych, stanu wolnego, posiadający na utrzymaniu konkubinę i 3 jej dzieci, uprzednio wielokrotnie karany, stanął pod zarzutem tego, że:

w dniu 13 października 2018 roku w I. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia ciała M. T. (1) w ten sposób, że uderzał go pięściami i kopał po twarzy, czym spowodował u w/wym. obrażenia ciała w postaci złamania dna oczodołu po

stronie lewej oraz złamania kości nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 1 kk.

Na rozprawie w dniu 03.06.2019 r. Prokurator Prokuratury Rejonowej wI. Andrzej Nowak sprostował powyższy zarzut poprzez dodanie, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 27.08.2013r. do 18.12.2013r. oraz od 19.01.2016r. do 25.05.2016r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SR wI. z dnia (...) (...), za przestępstwo podobne z art. 207§1 kk i 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk, tj. przestępstwa z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 października 2018 roku, M. T. (1) wraz ze swoim sąsiadem D. K. spotkali się i wspólnie spożywali alkohol w postaci piwa i wódki. Około północy postanowili, że wspólnie udadzą się do brata D. E. K. w celu dalszego spożywania alkoholu, co następnie uczynili

Po pewnym czasie wspólnie, we trójkę, wyszli na zewnątrz i udali się do sklepu w celu zakupu alkoholu. Gdy byli w okolicach sklepu (...), przy ul. (...) w I. pomiędzy braćmi D. K. i E. K. doszło do sprzeczki, a następnie bójki. M. T. (1) widząc zaistniałą sytuację zainterweniował i próbował rozdzielić walczących. W pewnym momencie E. K. uderzył go w twarz, a gdy ten upadł, kopnął go z całej siły w twarz czym spowodował u w/wym. obrażenia ciała w postaci złamania dna oczodołu po stronie lewej oraz złamania kości nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- wyjaśnienia oskarżonego E. K. (k. 89),
- zeznania świadka M. T. (1) (k. 4-5),
- zeznania świadka D. K. (k. 25-25v),
- zeznania świadka A. S. (k. 32-32v),
- zapis z kamery monitoringu (k. 38-42v),
- dokumentacja medyczna dot. M. T. (1) (k. 6-21),
- opinia sądowo-lekarska (k. 33-34)
- dane o karalności (k. 42-49, 53, 56, 72-76v)
- dane o podejrzanym (k. 58)

Oskarżony E. K. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 46-46v).

Stając przed sądem przyznał się jednak do popełnienia czynu , wskazując ,że wszystko jest na monitoringu ; początkowo nie przyznawał się, ponieważ chciał się w ten sposób bronić. Odmówił składania dalszych wyjaśnień .

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części , w jakiej przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu albowiem znajdują potwierdzenie w zebranych i przedstawionych poniżej dowodach .

Świadek M. T. (1) złożył zeznania w sprawie. Zeznał on, że w dniu 12 października 2018 roku spotkał się z D. K. i wspólnie spożywali alkohol. Następnie udali się do E. K., z którym planowali w dalszym ciągu spożywać alkohol. Po pewnym czasie całą trójką udali się do sklepu i gdy znajdowali się przed sklepem (...) pomiędzy braćmi K. doszło do

bójki. Świadek wskazał, że w trakcie tego zajścia został uderzony przez E. K., a następnie gdy leżał na ziemi E. K. kopnął go z całej siły w twarz. W wyniku uderzenia zaczął mocno krwawić z nosa i został zabrany przez pogotowie do szpitala.

Zeznania świadka w pełni zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. M. T. (1) zdał klarowną relację z mających miejsce zdarzeń, precyzyjnie wskazując na ich przebieg. Treść jego zeznań współgra z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami D. K. oraz treścią zapisu monitoringu.

Świadek D. K. zeznał, że w dniu 12 października 2018 roku wspólnie z M. T. (1) spożywali alkohol. Ponieważ chcieli się więcej napić, postanowili że skontaktują się z jego bratem – E. K.. Wskazał on, że spotkali się we trójkę około północy i gdy przechodzili w okolicy ronda przy markecie M. pomiędzy nim a E. K. doszło do szarpaniny. M. T. (1) widząc zajście postanowił interweniować i ich rozdzielić. Świadek zeznał, że M. T. (1) w pewnym momencie upadł i gdy leżał na trawniku E. K. kopnął go w twarz. W wyniku tego uderzenia M. T. (1) zaczął krwawić z nosa i został zabrany przez karetkę pogotowia.

Powyższe zeznania w ocenie sądu w pełni zasługiwały na uwzględnienie. Świadek znał szczegółową i klarowną relację z przebiegu całego zdarzenia. Jego zeznania w całej rozciągłości korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, a w szczególności z zeznaniami M. T. (1) i treścią zapisu monitoringu.

Świadek A. S., złożył zeznania w sprawie. Zeznał on, że jest funkcjonariuszem KPP w I. i w dniu 13 października 2018 roku przeprowadzał interwencję w związku z pobiciem na ul. (...) w I.. Po przyjeździe na miejsce zastali grupę osób, tj. E. K., M. K., D. K. i M. T. (1), przy czym osoby te były bardzo pobudzone. Świadek zeznał, że wynikiem interwencji było ustalenie, że pomiędzy braćmi E. i D. K. doszło do sprzeczki w trakcie której zaczęli się bić. M. T. (1) miał wtrącić się w sprzeczkę w obronie D. K. i został kilkukrotnie uderzony przez E. K..

Zeznania świadka sąd uznał za spójne wiarygodne i zasługujące na uwzględnienie. W pełni korespondują one zarówno z zeznaniami M. T. (1) oraz D. K., jak i z treścią zapisu monitoringu.

M. K. przesłuchana w charakterze świadka (k. 35-35v) oświadczyła, że jest konkubiną E. K. i odmówiła składania jakichkolwiek zeznań w przedmiotowej sprawie.

Za istotny dowód sąd uznał **zapis z kamery monitoringu**. Kamera obejmująca swoim zasięgiem miejsce zdarzenia zarejestrowała okoliczności zdarzenia, a w szczególności moment samego uderzenia. Powyższy dowód pozwolił potwierdzić prawdziwość zeznań M. T. (1) i D. K..

Z dokumentacji medycznej jasno wynika, jakich obrażeń doznał M. T. (1). Natomiast w opinii sądowo-lekarskiej biegły lek. (...). J. Z. precyzyjnie wskazał, że obrażenia te naruszyły w ujęciu kodeksowym czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres przekraczający 7 dni, a nadto, że ich charakter, lokalizacja oraz podany przez pokrzywdzonego przebieg zdarzeń pozwala na stwierdzenie, że mogły one powstać w przytoczonych przez pokrzywdzonego okolicznościach, to jest na skutek uderzenia zadanego pięścią oraz kopnięcia w twarz. Dowody te sąd uznał za wiarygodne, nie znalazł podstaw, by ich wiarygodność podważyć.

Dowody w postaci **danych o karalności, oraz dotyczących osoby podejrzanego** E. K. pozwoliły na ustalenie sytuacji rodzinnej i majątkowej oskarżonego, a także na weryfikację okoliczności dotyczących uprzedniej jego karalności.

W świetle powyższego wina oskarżonego nie budzi wątpliwości i polega na tym, że :

w dniu 13 października 2018 roku w I. przy ul. (...) dokonał uszkodzenia ciała M. T. (1) w ten sposób, że uderzał go pięściami i kopał po twarzy, czym spowodował u w/wym. obrażenia ciała w postaci złamania dna oczodołu po stronie lewej oraz złamania kości nosa, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresach od 27.08.2013r. do

18.12.2013r. oraz od 19.01.2016r. do 25.05.2016r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SR w I. z dnia (...). (...), za przestępstwo podobne z art. 207§1 kk i 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk,

tj. przestępstwa z art. 157§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

Zgodnie z art. 157 § 1 kk, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Ustawodawca w art. 157 k.k. kontynuuje gradację typów przestępstw skierowanych przeciwko zdrowiu rozpoczętą w przepisie art. 156 k.k. W art. 156 k.k. penalizuje spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a w art. 157 k.k. spowodowanie innego niż ciężkie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Oznacza to, że spowodowanie wszystkich pozostałych uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia, które nie zostały zakwalifikowane przez ustawodawcę do kategorii ciężkich (i nie są wyszczególnione w art. 156 k.k.), jest penalizowane przez przepisy art. 157 k.k. Jednak również w przepisie art. 157 k.k. mamy do czynienia z rozwarstwieniem tych innych naruszeń czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie grupy czynów nagannych. Kryterium podziału jest okres, na jaki nastąpiło spowodowanie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Za czyny umyślne o poważniejszym charakterze uznane zostały takie, które powodują naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni. Zostały one spenalizowane w art. 157 § 1 k.k. jako tzw. średni uszczerbek na zdrowiu. Za czyny umyślne drobniejsze uznano takie, które powodują naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (czyli do 7 dni włącznie). Zostały one spenalizowane w art. 157 § 2 k.k. jako tzw. lekki uszczerbek na zdrowiu.

Strona podmiotowa przestępstw z art. 157 k.k. Spowodowanie tzw. średniego, jak również tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu jest penalizowane zarówno wtedy, gdy sprawca uczynił to umyślnie, jak i wtedy, gdy uczynił to nieumyślnie. Umyślne, a więc spowodowane z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni jest penalizowane w art. 157 § 1 k.k. i opatrzone najsurowszą sankcją.

W myśl art. 9 § 1 kk, czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi.

Treść przepisu art. 9 § 1 k.k. nie pozostawia wątpliwości, że ustawodawca rozróżnia dwie postaci zamiaru: zamiar bezpośredni, którego istota wyczerpuje się w tym, że sprawca chce popełnić czyn zabroniony, oraz zamiar ewentualny, który polega na tym, że sprawca godzi się na popełnienie czynu zabronionego (na temat koncepcji objaśniających zamiar ewentualny zob. np. M. Królikowski [w:] Kodeks karny. Część ogólna..., red. M. Królikowski, R. Zawłocki, 2017, s. 265 i n.; J. Lachowski [w:] System Prawa Karnego, t. 3, red. R. Dębski, s. 549–556).

W doktrynie prawa karnego podkreśla się, że do odróżnienia zamiaru bezpośredniego od ewentualnego konieczne jest przyjęcie założenia, że między tym, co sprawca sobie uświadamia, a tym, co ma zamiar zrealizować, może zachodzić różnica (tak J. G., Świadomość sprawcy..., s. 209 i powołani tam autorzy). Nie wszystkie elementy rzeczywistości należące do znamion ustawowych czynu umyślnego muszą być objęte wolą, ale wszystkie powinny znajdować się w orbicie świadomości sprawcy. Dla odróżnienia zamiaru bezpośredniego od ewentualnego wskazuje się na następujące kryteria: cel, na który było ukierunkowane zachowanie sprawcy, prawdopodobieństwo zrealizowania stanu rzeczy, na który ukierunkowane było jego zachowanie (tamże, s. 211). Wydaje się jednak, że nie tyle prawdopodobieństwo urzeczywistnienia znamion przedmiotowych czynu zabronionego stanowi kryterium odróżniające zamiar bezpośredni od zamiaru ewentualnego, ile poziom uświadomienia sobie tego prawdopodobieństwa przez sprawcę (tak np. K. Buchała, Prawo karne materialne, Warszawa 1980, s. 343; tak – jak się wydaje – również SN z wyroku z 30.10.2013 r., II KK 130/13). Oczywiście im większe jest to prawdopodobieństwo, tym bardziej prawdopodobne jest to, że sprawca uświadomił sobie wycinek rzeczywistości objęty ustawowymi znamionami. Im większe bowiem prawdopodobieństwo urzeczywistnienia znamion, tym bardziej może być ono dostrzegalne.

Nie ulega zatem wątpliwości, że zachowanie E. K. charakteryzowało się umyślnością. Oskarżony kopiąc M. T. (1) z wielkim impetem w głowę w pełni obejmował swoją świadomością to, że tego typu zachowanie może skutkować

spowodowaniem uszkodzenia ciała. Powodując naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres przekraczający 7 dni, wyczerpał tym samym znamiona przestępstwa z art. 157 § 1 kk.

Zgodnie z art. 64 § 1 kk, jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Przesłanki recydywy specjalnej zwykłej (lub podstawowej, Łabuda [w:] Giezek, Kodeks, s. 451) są następujące:

- 1) sprawca popełnił przestępstwo umyślne;
- 2) został za nie skazany na karę pozbawienia wolności;
- 3) odbył co najmniej 6 miesięcy orzeczonej kary;
- 4) popełnia przestępstwo umyślne podobne do tego, za które został skazany;
- 5) popełnia je w ciągu 5 lat od odbycia kary z pkt 3.

Ze zgromadzonych danych o karalności oraz odpisów wyroków wynika, iż E. K. zarzucanego mu czynu, tj. umyślnego przestępstwa z art. 157 § 1 kk, dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresach od 27.08.2013 r. do 18.12.2013 r. oraz od 19.01.2016 r. do 25.05.2016 r. kary 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem SR wI. z dnia (...), sygn. akt (...) za przestępstwo podobne z art. 207 § 1 kk i 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Działał on zatem w warunkach recydywy .

Oskarżony po otwarciu przewodu sądowego złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 387 § 1 kk i wniósł o wymierzenie mu kary 5 miesięcy pozbawienia wolności, nałożenie na niego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego poprzez zapłatę kwoty 5000 zł oraz zwolnienie z kosztów i opłaty sądowej. Prokurator nie sprzeciwił się wnioskowi. Pokrzywdzony M. T. nie stawił się zawiadomiony i pouczony prawidłowo . W ocenie sądu okoliczności popełnienia przestępstwa i wina nie budziła wątpliwości. Uznano ponadto, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nieprzeprowadzenia rozprawy w całości.

Sąd uwzględniając wniosek oskarżonego i wymierzając karę brał pod uwagę dyrektywy wymiaru kary opisane w art. 3 k.k. i art. 53 § 1 i 2 k.k., to jest w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by dolegliwość kary nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, Sąd uwzględnił motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

W szczególności jako okoliczności łagodzące uznano : przyznanie się na rozprawie .

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył : działanie pod wpływem alkoholu , bez powodu , uprzednia karalność , w tym działanie w warunkach recydywy , brutalność , silne kopnięcie leżącego w głowę , gdzie zlokalizowane są najwrażliwsze i najważniejsze struktury organizmu człowieka , spowodowanie u pokrzywdzonego obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni .

Oskarżony swoim zachowaniem zmanifestował brak poszanowania dla obowiązujących norm społecznych. Na poziom jego demoralizacji wskazuje fakt, iż był on w stanie kopnąć w głowę osobę znajomą, z którą chwilę wcześniej w celach towarzyskich spożywał alkohol.

W oparciu o powyższe okoliczności, Sąd doszedł do przekonania, iż kara 5 miesięcy pozbawienia wolności będzie sprawiedliwa i adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się E. K.. Tak orzeczona kara winna prawidłowo ukształtować postawę oskarżonego, jak również powinna także właściwie wpłynąć na

ukształtowanie społecznej świadomości prawnej, a jednocześnie zniechęcić inne osoby do naruszania porządku prawnego, w szczególności podejmowanego z niskich pobudek, powiązanych z lekceważącym dla tegoż porządku stosunkiem.

Przeciwko warunkowemu zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności przemawia zakaz dotyczący osób skazanych już na karę pozbawienia wolności, wynikający z art. 69§1 kk. Oskarżony w chwili popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności.

W ocenie sądu nałożenie obowiązku naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę kwoty 5000 zł na rzecz M. T. (1) tytułem zadośćuczynienia będzie wystarczające i w pełni zrekompensuje doznaną przez niego krzywdę. Przede wszystkim należy zauważyć, że pokrzywdzony, obecnie l. (...), doznał dwóch złamań w obrębie twarzy: złamania dna oczodołu po stronie lewej oraz złamania kości nosa; naruszyły one czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni. Został poddany operacji chirurgicznej, po której przez 8 dni pozostawał w szpitalu pod obserwacją. Następnie przebywał na zwolnieniu lekarskim, pozostając pod opieką poradni laryngologicznej. Jako zalecenie wskazano zakaz pływania, nurkowania, aby woda nie dostała się w operowane rejony (zeznania pokrzywdzonego k.5, dokumentacja medyczna k. 6-21, opinia biegłego k. 33). W ocenie Sądu określona przez pokrzywdzonego wysokość zadośćuczynienia w kwocie 5000 zł, a następnie zawnioskowana do zapłaty przez oskarżonego w ramach jego wniosku o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 kpk, odpowiada bólowi, cierpieniom fizycznym i psychicznym związanym z doznany urazem i jego leczeniem.

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego, za zasadne uznano zwolnienie go od opłaty i pozostałych kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Inowrocławiu (art. 624§1 kpk).